

lub pręcia, jak również pławnice, bez użycia jednak środków lokomocyjnych.

Łowienie ryb na wędkę poza obrębem miasta i wsi ograniczeniom ochrony niedzielnej nie podlega.

§ 12. Ochrona niedzielna nie dotyczy rybołówstwa na pełnym morzu.

§ 13. Ochrona wiosenna, trwająca od 15 kwietnia do 14 czerwca, na wodach przybrzeżnych nie obowiązuje. Wyjątek stanowią miejsca, tak zwane, tarliska ochronne.

§ 14. W zatoce Puckiej są następujące tarliska ochronne:

- a) trójkątny obszar wód przy Osłoninie, który odgranicza od południa linja, ciągnąca się od pływającej beczki czerwonej na depce B, do samotnej olchy na polu Kupskiego, od północnego wschodu linja od tejże beczki do Rzucowskiego przylądka i od zachodu linja wybrzeża,
- b) trójkątny obszar wód przy półwyspie Helu pomiędzy Chałupami a Kuźnicami, który odgranicza od południa linja, ciągnąca się od niebiesko pomalowanej beczki umocowanej na kotwicy u zachodniego zbocza rewy czyli ławicy z przytwierdzoną na maszcie rybą, w dwumilowej odległości od Kuźnic, od północy dwie tablice na słupach z napisem „Tarliska ochronne“ i ze strzałami w kierunku beczki. Jedna z tablic stoi przy miejscowości Kuźnice, druga mniej więcej o 1 kilometr na zachód od miejscowości Chałupy,
- c) obszar wód, mający kształt odcinka koła przy ujściu Płutnicy, odgraniczony z jednej strony linją wybrzeża, a z drugiej linją, która łączy kościół katolicki w Pucku z tablicą, ustawioną na wschodnim stoku Gnieźdźwskiej góry.

§ 15. Zabrania się wszelkiego niszczenia ikry i wybierania jej z wody.

§ 16. Wojewoda może udzielać wyjątkowych pozwoleń na połowy tak co do czasu jak i co do miejsca ustawą wzbronionego, jeżeli będą tego wymagały potrzeby bądź to gospodarcze, bądź naukowe, bądź też względy użyteczności publicznej.

§ 17. Wszystkie narzędzia rybackie winny być zaopatrzone w wyraźne odznaki, bądź wypalone, bądź trwale przytwierdzone na odpowiednich tablicach. Odznaki te określa wojewoda.

§ 18. Miejsca, gdzie narzędzia połowu są przez rybaków rozstawione, winny być oznaczone sygnałami, widocznymi dla kierowników statków. Jakość i rodzaj sygnałów określa wojewoda.

§ 19. Narzędzi niewolno rozstawiać w ten sposób, aby tamowały ruch statków. Wojewoda wydaje odpowiednie zarządzenia, aby pewne obszary wód wyłączyć od połowu, jako drogi wodne dla statków.

§ 20. Zabrania się rybakom przeszkadzania sobie wzajemnego w wykonywaniu rybołówstwa. Później przybyły na połów rybak nie ma prawa rozstawić swych sieci według planu wcześniej przybyłego, jeżeli ten ostatni sieci w przepisany sposób oznaczył.

Wojewoda władny jest sprawy te regulować, wyznaczając bądź miejsca połowu dla poszczególnych rybaków, bądź kolej połowów.

§ 21. Statki rybackie winny stosować się do wszelkich przepisów, wydanych dla statków morskich na morzu bałtyckim i przybrzeżnych wodach polskich.

§ 22. Wszystkie statki rybackie winny mieć z obu stron w odległości $1\frac{1}{2}$ metra od dzioba (nosa) statku litery, wyrażające w skróceniu miejsce zamieszkania rybaka, oraz numer karty rybackiej. Te same znaki winny być umieszczone z obu stron wielkiego żagla (gatli) ponad najwyższym rabandem (refbandem).

Litery i liczby winny być wykonane farbą olejną białego koloru na czarnym tle statku oraz na żaglach, o ile żagle są czarne lub ciemne. Na białych i szarych żaglach winien być do oznaczenia powyższych liter i liczb użyty czarny kolor. Wielkość liter i liczb powinna dochodzić przynajmniej do 20 cm. na statku, a 30 cm. na żaglach, przyczem grubość tych znaków winna być nie mniejszą jak $\frac{1}{6}$ ich wysokości. Litery mają być łacińskie a liczby arabskie.

Otwarte i półkryte łodzie długości do 6 metrów mogą mieć litery i liczby wielkości 10 cm., umieszczone w odległości 1 metra od nosa.

§ 23. Wszystkie litery i liczby winny być wyraźne. Umieszczenie nazwy statku nie zwalnia od wykonania przepisów z § 22 wynikających. Niewolno zmieniać, zamazywać, zastawiać lub w inny sposób zatajać znaków przepisanych w § 17 i 22.

§ 24. Jeżeli kto w czasie połowu usłyszy wezwanie urzędnika rybackiego, winien na to wołanie (sygnał) zatrzymać się na miejscu i nie ruszać, dopóki mu nie pozwoli. Na żądanie winien on natychmiast okazać legitymację i kartę rybacką.

§ 25. Kierownicy statków rybackich winni na dany znak (sygnał) natychmiast statek zatrzymać i w razie potrzeby kotwicę spuścić, dopóki nie otrzymają od urzędnika pozwolenia na dalszą jazdę. Na żądanie dozoruującego urzędnika należy wziąć go na pokład i odwieść na ląd. Kierownicy statków rybackich obowiązani są również udzielać urzędnikowi wszelkiej pomocy w czasie sprawowania czynności.

Znakiem wezwania do zatrzymania się (sygnałem) jest czterokrotne lub więcej razy powtórzone gwizdnięcie syreny parowej albo motorowej, a u żaglowców służbowych kilkakrotne podnoszenie i spuszczenie bandery lub latarni.

§ 26. Wszelkie wykroczenia przeciwko rozporządzeniom policyjnym albo zarządzeniom, które na podstawie niniejszego rozporządzenia wyda wojewoda lub morski urząd rybacki, podlegają grzywnie do 300 marek, o ile nie podlegają jej z mocy §§ 125

do 128 pruskiej ustawy o rybołówstwie z dnia 11 maja 1916 (Zbiór ustaw pruskich str. 55).

§ 27. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, a jednocześnie tracą moc obowiązującą wszystkie dotychczasowe rozporządzenia, wydane na podstawie pruskiej ustawy, o rybołówstwie z dnia 11 maja 1916 r., a dotyczące rybołówstwa morskiego.

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:
Wybicki

Art. 6. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Marszałek:
Trampczyński

Prezydent Ministrów:
Antoni Ponikowski

Minister Skarbu:
Michalski
